

Uram, ne késlekedj!

Köszöntés: „Az Úrhoz menekülök. Hogyan mondhatjátok nekem: Menekülj a hegyre, mint a madár?! Ha az alapfalakat is lerombolják, mit tehet az igaz ember? Az Úr ott van szent templomában, az Úr, akinek trónja a mennyben van, lát a szemével, pillantása megvizsgálja az embereket (Zsolt 57,8-11).” Ámen.

Gyülekező ének: 90. zsoltár 1-2. 9. versei: „Tebenned bízunk eleitől fogva, ...”

Fennálló ének: 280. dicséret 1. verse: „Ismét egyik esztendeje, ...”

Fő ének: 280. dicséret 2-5. versei: „Boldog, ki csendes lélekkel, ...”

Lekció: Zsidókhoz írott levél 11, 1-22: *„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek. Hit által értjük meg, hogy a világokat Isten szava alkotta, úgyhogy a nem láthatókból állt elő a látható. Hit által ajánlott fel Ábel értékesebb áldozatot Istennek, mint Kain, és hit által nyert bizonyosságot arról, hogy ő igaz, mert Isten bizonyosságot tett áldozati ajándékairól, úgyhogy hite által még holta után is beszél. Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mivel elragadta őt Isten. Elragadtatása előtt azonban bizonyosságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves. Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. Hit által kapott kijelentést Nőé azokról a dolgokról, amelyeket még nem láthatott, és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére. E hite által ítélte el a világot, és a hitből való igazság örökösévé lett. Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívta Isten, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. Hit által költözött át az ígéret földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígéretnek az örököseivel. Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. Hit által kapott erőt arra is, hogy a meddő Sárával nemzetséget alapítson, noha már idős volt, minthogy húnek tartotta azt, aki az ígéretet tette. Ezért attól az egy embertől, aki már közel volt a halálhoz, származtak olyan sokan, mint az ég csillagai és mint a tenger partján a fövény, amely megszámlálhatatlan. Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat, és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön. Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek. És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni. Így azonban jobb haza után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert*

számukra várost készített. Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor Isten próbára tette, és egyszülött fiát vitte áldozatul az, aki az ígéreteket kapta, akinek megmondatott: „Aki Izsáktól származik, azt fogják utódodnak nevezni.” Azt gondolta ugyanis, hogy Isten képes őt a halottak közül is feltámasztani. Ezért vissza is kapta őt, aki így a feltámadás példájává lett. Hit által áldotta meg Izsák is a jövőre nézve Jákóbot és Ézsaut. Hit által áldotta meg a haldokló Jákób József mindegyik fiát, és botja végére hajolva imádkozott. Hit által gondolt József élete végén Izráel fiainak kivonulására, és rendelkezett temetése felől.”

Előima: Köszönjük Istenünk, hogy szereteted és hosszútűrése ezen az éven is bizonyított. Együtt mondjuk Ézsaiással: „Szent, szent, szent a Seregek Urak, dicsősége betölti az egész földet.” Tapasztalhattuk lelki és testi bőségünket, amikor leültetél asztalodhoz, Igéddel tápláltál, és megmutattad házunk népe körében is jóságodat. Hit által és hittel éltük meg és éltük túl a 2024-es esztendőt is. Nem kaptunk többet a világtól, de Te mindent kipótoltál. Nem kaptunk többet a szereteteinktől, de Te mindenért kárpótoltál. Bocsásd meg mulasztásainkat, bocsásd meg, hogy voltak életünkben bennünket nélkülöző testvérek. Bocsásd meg, hogy nem voltunk sokszor szeretetedre éhesek, nem volt rendszeres a lelki táplálék, de annál jobban törődtünk testünkkel és kedvteléseinkkel. Reád bízunk most magunkat. Könyörgünk, hogy értesd meg velünk mulandó voltunkat, add, hogy a hit szárnyain hozzád kapaszkodjunk, és elfogadjuk segítséged. Tégy bennünket képessé a szeretet betöltésére, a hűség megélésére, és az őszinte hálaadásra, mert mi naponként tapasztaljuk életünk zivataros és napsütötte részeiben, hogy velünk vagy. Krisztusban teljes jelenlétedet megbizonyítottad. Légy közöttünk, kik imádásodra jöttünk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 278. dicséret 8. verse: „Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás...”

Textus: Zsoltárok könyve 70. rész 6. verse: „*De én elesett és szegény vagyok, siess hozzám, Istenem! Te vagy segítségem és megmentőm, Uram, ne késlekedj!*”

**Hálaadással jövő keresztyén gyülekezet,
drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Gyermekkoromban mindig ámulattal hallgattam a Kossuth rádiót. A legérdekesebb volt számomra a pontos időjelzés. Ma is ott cseng a fülemben a bemondó dallamos, csengő és öntudatos hangja, amikor elmondta: „Pontos idő Budapest, déli tizenkét óra, híreket mondunk.” Pontos idő, életünk ideje,

mulandóságunk és az Isten nagysága, Aki felette áll az időnek, térnek, jelennek, múltnak és jövőnek. Kicsoda az ember? A zsoltáros egy versben nagyon szépen jellemzi. Én nyomorult és szegény vagyok. Istenhez forduló ember, aki úgy fordul Teremtőjéhez, hogy tisztában van állapotával. Nincs mivel Istenhez fordulnia, nincs mivel dicsekednie, mint a jó diák, aki éppen az egyeseit számolja a tanulókönyvben. Nincs mit Isten elé vinnie csak az őszinteségét, tisztátalan és gyenge voltát. Nincs mit Istennek mondania: nyomorult és szegény vagyok. Ez az alapállás és ez a kiinduló pont. Csak a bűnbánat marad az embernek, akár az év elejét, akár az év végét nézzük. Miért fontos ez? Először is azért, mert a helyünkre kerülünk. Ha ez az alapállásunk, akkor törekszünk fölfelé. Ha ez az alapállásunk, akkor nem próbáljuk magunkról lerázni azt, ami kellemetlen, kényelmetlen a számunkra, hanem bevalljuk, Isten te lépkedsz a hegyeket, Te vagy a hegycsúcsa az életünknek, és mi csak Alattad vagyunk. Amíg megpróbálok önmagam irányából, az emberi nagyság szempontjából közelíteni a menny felé, addig semmi sem fog menni úgy, ahogy elképzeltem. Amíg én irányítok, amíg én szabom meg az útirányt, amíg én határozom meg a célt, addig ő nem áll velem szóba. Hányszor tapasztaltuk ezt a 2024-es esztendőben is. De, amikor a helyes alapállásra helyezkedtünk, akkor Isten jött és segített. Hányszor kellett Istennek a helyemre tenni 2024-ben? Hányszor kellett megvallanom személyesen és őszintén Istennek: én nyomorult vagyok, de Istenem nagy. Hányszor bizonyított Isten, hogy állj meg ember, és úgy jöjj színem elé, hogy tudd, te vagy a teremtmény és én a Teremtő. Hányszor vágytunk máshová, hányszor voltunk békétlenek és nyugtalanok helyzetünkkel, de Isten bizonyított: „Én vagyok az Úr, a te Istened (II Mózes 20,1).” Isten jól tudja, hogy aki megtalálta a helyét, annak lesz ép a lelke. Megtaláltad a helyedet 2024-ben? Megvolt a templomi padodban az a hely, ahol megvallottad Istennek: szegény és nyomorult vagyok, vagy háborogtál a hideg, meleg, fagy és jégeső miatt? Megvallottad, hogy szegénységedet tapasztalják otthon is, pedig gazdag vagy, mert Isten megáldott a Krisztusban. Megvallottad,

hogy kicsiny vagy, és szükséged van Isten oltalmára? Thomas Becket, Canterbury érsek, a XII. században megmutatta a zsarnok II. Henriknek, Anglia királyának, hogy az egyház világ feletti erő, és nem rendelhető alá semmilyen emberi mulandó érdeknek. Ő azért harcolt, hogy az állam ne avatkozzék be az egyház belső életébe. Ezért aztán ki is végezték. Utolsó szavai ezek voltak: „Szabad elhatározásból halok a Krisztus nevéért és az egyház védelméért.” Halálhíre egész Európát megdöbbenetett, oly annyira, hogy sikerült megállítani az üldözést. Mindenki mártírnak ismerte el. Még fel sem száradt a vére a székesegyház kövén, amikor 1174-ben II. Henrik mezítláb ment Canterburybe, hogy ott bűnbánata jeleként megostorozzák. Utána őrt állt a mártír Becket sírjánál. A mártír vére megtérítette a gyilkost. Vajon drága testvérem, nem ismétlődik meg a történelem? Nem vagyunk tisztában az alapállásokkal. Isten a mennyben, Te pedig a földön. Ő az igaz bíró nagy Úristen, Te pedig az ítéletre váró ember. Fontos a kicsinységünk megvallása, mert így tudunk bűnbánatot gyakorolni. Bűnösként, és nem megigazultként jutunk el igazán Istenhez. A hithősök arcképcsarnoka ma lelki szemeink elé tárul, és látjuk, hogy hogyan kezdődik minden mondat: hit által. Csak az Istenre való ráhagyatkozás által tudunk igazán nézni az életünket. Amikor úgy könyörögtél, mint a zsoltáros: nyomorult és szegény vagyok, akkor érezted meg a szabadulást, mert hagytad magad vezetni, hagytad magad irányítani, ráhagyatkoztál a szabadító Istenre. Nem munkálkodtál, hanem Isten cselekedetett. Hányszor tapasztaltad ezt a 2024-es esztendőben? Isten mindent szépen elrendezett. Amikor igazán könyörögtél: Szabadít meg Jézusért, kérlek, Uram!, akkor élted át a szabadulást, bűneid bocsánatát, és az örök élet reménységét. A bűnbánat útja vezetett el olyan számtalanszor az Istenhez, mert a dolgok nem úgy történtek, ahogy mi szeretttük volna. Hányan imádkoztak gyógyulásért, és mégis a szeretttük koporsója mellett kellett megállni. Hányan könyörögtek gyermekük javulásáért, és mégis rosszabb lett minden. Hányan esedeztek, hogy változzon a bérkategóriájuk, de mégis

maradt minden a régiben. Hányan kulcsolták össze kezüket kenyérért, becsületes munkáért, erőért, biztatásért, és mégis nem változott semmi, minden maradt a régiben. Hányszor inkább elnémultunk a saját házunkban, mintsem megszólítottuk volna a másikat. Hányszor inkább becsaptuk önmagunkat, jó lesz az, és ezzel a hitegetéssel csak abban ringattuk magunkat, hogy majd valaki ránk nyitja az ajtót, de nem jött senki. A régi esztendőnek letűnt napjaiban is sok volt a keserűség, a fájdalom, a gyász, a nélkülözés. Nem kaptunk meg sok mindent, mert a kicsiny állapotunkban hiányzott a bűnbánat. Hiányzott a meghajlás. Hiányzott az igazi őszinteség. Az az ember tud igazán várni, aki őszinte Istenével és társaival szemben. Egyedül Isten szabadító kegyelméből élünk. Nincs más, amit az ember magáénak vallhat. Nem élhettünk önmagunknak. Nem állhattunk meg az Ő asztala mellett úgy, hogy minden rendben van, és azzal sem tisztáztunk mindent, ha mellőztük az úrasztalát és Isten kegyelmét. Az én nagymamám mindig azt mondta, hogy drága gyermekem jegyezd meg, nem mehetünk tartozásokkal a következő évbe. Igyekezz minden tartozásodat rendezni. Ma, megtehetjük ezt: Bizonyára te is érzed, mint a zsoltáros, hogy Isten késik. A szabadítás elmaradt ebben az évben is. Istent sietettjük, pedig magunkat kellene csak egy kicsit leállítani. Megállni és azt mondani: Kicsoda az ember, hogy törődsz vele. (Zsolt 8,5a) ha belátod saját kicsinységedet, még az óévben megtapasztalhatod Isten szabadító Úr. Ne feledjük, hogy az Úr nem késik, hanem Jézus bizonyágtétele nyomán a kegyelmi időszak miattunk is tart még. Ne feledjük, hogy az Úr nem késik, hanem Jézus bizonyágtétele nyomán értünk is, a választottakért, megrövidülnek azok a napok, amelyeket nem szeretünk majd. (ld. Mt 24,21) Előbb vagy utóbb megszabadít Isten. Ő már készíti Jézus Krisztus visszajövetelét. Sőt, minden készen van. Készíti azt az országot, ahol már nem lesz igazságtalanság, ahol „Isten lesz minden mindenekben (IKor 15,28).” Lehet, hogy nehéz várni, de előbb vagy utóbb átvisz minket szerelmes Fia országába. Ha tudunk alázattal élni, akkor nemcsak helyünkre kerülünk, nemcsak elnyerjük

bűneink bocsánatát és örök életünket, hanem várni is tudunk alázattal, amíg Isten jónak nem látja, hogy megszabadítson bennünket. Ft. Varga Béla, egykori kassai lelkipásztor Emberek az úton című versében értékeli magatartásunkat: *„Szobámból nézek most ki az útra. Emberek mennek sétálva, futva. Figyelem őket, úgy ahogy lépnek, a menésükből sok mindent értek. Egyik lassan megy. Arcán a bánat, lelki sebekkel. Jaj, azok fájnak. A másik gyorsan, fürgé a lába, szinte rohan, a kedvese várja. Van olyan, kinek könnyes a szeme, a szíve biztos bánattal van tele. Van, aki apró gyereket vezet, tartja erősen a kicsi kezét. A másik mindig óráját nézi, vonathoz meg, és fél, hogy lekési. Van, aki nagyon nyugtalan, biztos valami komoly oka van. Van ki feketében nagyon szomorú, ott a kezében egy kicsi koszorú. Nem ismerem őket, csak azt tudom, hogy a sok ember ott kin az úton, mind odamegy, hol örök csend honol, fáradtan megáll egyszer valahol. Mert egyszer végül mind odaérünk, hol Jézus megmondja, hogy vajon mit érünk.”* Isten teremtet szava sokat ért Ábel, Énók, Noé, Ábrahám, Sára, Izsák, Mózes, Gedeon, Bárak, Sámson, Jette, Dávid, Sámuel és a próféták életében. Vajon számokra mit ér Isten hitet ébresztő szava? Mit ért a 2024-es esztendőben Istennek sok szabadító tette az életedben? Ne feledd, hogy hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. Isten gazdag jutalma volt számokra és számomra a 2024-es esztendő is. Hit által vagy hit nélkül tekintesz vissza, tedd azt, amit a zsoltáros, könyörögj úgy, mint ő, aki tudja, hogy kicsoda bölcs oktatója. Megmentőd az Úr. Bajvívód, Hadakozód Krisztus. Nem késik, hanem cselekszik. Segítséged. Ámen.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok (Mt 10,8c)!”

Áldás: „De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltitek, és sugarai gyógyulást hoznak (Mal 3, 20). Ámen.

Záró ének: 192. dicséret: „Adj, békességet Úr Isten...”